

điều này thì chúng ta đã gần với chánh pháp, gần với giác ngộ.

“Khi mơ thấy như vậy thì tôi biết rằng tôi phải làm việc trong các kỹ nghệ chế tạo kim cương và đây cũng là một sự thăng tiến tâm linh của tôi. Tôi thỉnh ý Thầy tôi là Lạt Ma Khen Rinpoche, một vị đại sư vốn chưởng quản của Tantric College tại Lhasa (Thủ đô Tây Tạng) trước khi xứ này rơi vào bàn tay sắt máu của Trung Cộng và sau này làm trưởng tu viện Sera tại miền nam Ấn Độ. Sau khi tốt nghiệp tại đại học Princeton, tôi về sống tại tu viện của Ngài tại New Jersey (Ngài về đây là do sự xếp đặc của đức Đạt Lai Lạt Ma). Tại đây tôi được huấn luyện theo các tiêu chuẩn cổ điển nghĩa là rất khác khe. Nói không quá đáng thì cuộc sống ở đây hoàn toàn theo khuôn phép và chỉ có 2 điều tôi có thể làm mà không cần hỏi ý kiến Thầy tôi là đánh răng và làm vệ sinh! Khen Rinpoche là một vị Lạt Ma rất thực tế và Ngài đã trả lời tôi thế này: “Anh

hãy để tóc dài và mua mấy bộ đồ lớn” Tôi hỏi: “Vậy thì con có được phép giữ tiền không?”

Ngài đáp: “Được chứ miễn là chuyện đó không ngoài mục đích cứu nhân độ thế!”

“Mãi cho đến lúc này, tôi chưa từng có một ham thích nào đối với kim cương cũng như chẳng hiểu biết gì về loại quý kim này. Gia đình tôi xuất thân từ Ái Nhĩ Lan và tôi như một thằng khờ khi bước chân vào lãnh vực này... Kỹ nghệ kim cương thường nằm trong tay những người Do Thái Hasidic (một tông phái của Do Thái giáo chủ trương khổ hạnh và tin tưởng vào sự mặc khải của Thượng Đế) và giữ gìn rất cẩn mật. Sở dĩ người ta giữ bí mật nghề nghiệp và tìm mọi cách không cho người ngoài tham gia là vì một kim cương giá trị hàng triệu đồng có thể bị đánh cắp và giấu kín trong người một cách dễ dàng. Vì vậy dân buôn bán kim cương chỉ nhận những người thân thuộc vào làm việc hay cộng tác. Tôi xin việc với 30 công ty và bị cả 30 công ty từ chối cho đến lúc tôi gặp một người Do Thái mới lập nghiệp ở Mỹ. Anh ta không quen biết một ai ở xứ này và vì vậy, phải đánh liều cộng tác với tôi. Tôi bảo với anh ta rằng tôi bằng lòng làm bất cứ việc gì, từ đưa thư cho đến lau cửa kính... và sau cùng, anh ta bằng lòng.

“Anh ta dạy nghề cho tôi từ con số không. Lúc đầu, tôi phải công tác đưa thư liên lạc, sau đó tôi được vào phòng chứa kim cương, rồi tôi học cách phân loại chúng. Trong năm đầu tiên, tôi làm việc 18 giờ mỗi ngày và thiếu ngủ triền miên. Có điều

may là tôi độc thân, không bị những ràng buộc gia đình nên tôi có nhiều thì giờ. Từ nhà đến chỗ làm mỗi ngày tôi mất 3 giờ rưỡi đi về bằng các phương tiện chuyên chở công cộng. Tôi dùng thì giờ này để học thêm về Phật pháp cũng như đọc kinh nhật tụng. Qua đến năm thứ hai, sau khi mọi chuyện đã đầu vào đấy, mỗi ngày làm việc của tôi được chia ra như sau: sáng thức dậy trước 6 giờ, ngồi thiền 1 giờ, ăn sáng và đến sở làm vào lúc 9 giờ tối, sau đó ngồi thiền cho đến 10 hoặc 10 giờ rưỡi. Trong thời gian này, tuy hết sức bận rộn như vậy, tôi vẫn tiếp tục học để lấy bằng tiến sĩ Phật học Ghese. Một trong những điều kiện khó khăn nhất của bằng cấp này là người học phải đi Ấn Độ để trực thọa trước mặt hàng ngàn tăng sĩ rất giỏi Phật pháp. Công ty cho phép tôi đi Ấn Độ một phần cũng vì lý do là Phật học viện nơi tôi đến dự thi nằm gần Bombay và thị trấn này là một trung tâm buôn bán kim cương có tầm cỡ trên thế giới. Thế là tôi có dịp cộng tác cho sở làm luôn. Một công hai chuyện.

“Không bao lâu sau ngày thành lập công ty, xếp đề nghị cho tôi làm trưởng một phân xưởng (lúc đó chỉ có 2 người !) Tôi giao hẹn như sau: Tôi nhận trách vụ với điều kiện là phân xưởng điều hành theo nguyên tắc riêng của tôi (những nguyên tắc này dựa trên Bồ Tát Hạnh mà tôi sẽ đề cập sau này) và xếp không được quyền xen vào công chuyện của tôi miễn là tôi có lời. Xếp đồng ý và mọi chuyện diễn ra tốt đẹp. Công ty khởi đầu với số vốn 50.000 mỹ kim vay từ ngân hàng và hiện nay, thương